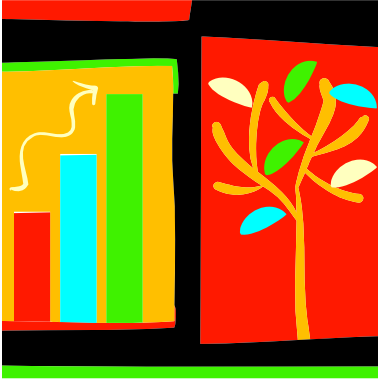

PAULO COELHO

Câu chuyện của cây cung

Dịch giả: Tuệ Uyển

- 1 -

Nguyên tác: The Way of the Bow

Một lời nguyện cầu không có hành động như một mũi tên không có cây cung.

Một hành động không có nguyện cầu như cây cung không có mũi tên.

Ella Wheeler Wilcox

‘Tetsuya’.

Cậu bé nhìn vào một người lạ mặt, giật mình.

‘Không ai trong thành phố này đã từng thấy Tetsuya cầm một cây cung, ông ta đáp lại. ‘Mọi người ở đây biết ông ta là một người thợ mộc.’

‘Có thể ông ta bỏ việc, có thể ông ta mất sự can đảm, điều ấy không quan hệ đối với tôi, người lạ mặt nhẵn mặt. “Nhưng ông ta không thể được biết đến như một người bắn cung giỏi nhất trong nước nếu ông ta từ bỏ nghệ thuật của ông ta. Đây là tại sao tôi đã đang trải qua những du hành này, để thử thách ông ta

và chấm dứt tiếng tăm mà ông ta không xứng đáng được có nữa.’

Cậu bé thấy không có gì để bàn cãi nữa; tốt nhất là đưa người lạ mặt đến cửa hàng của ông thợ mộc và thế thì ông ta có thể thấy với chính mắt sự sai lầm của ông ta.

Tetsuya ở nơi làm việc phía sau nhà ông ta. Ông ta quay lại để thấy ai đang đến, nhưng nụ cười của ông ta héo lại khi mắt ông ta nhìn thấy một túi dài mà người lạ mặt đang mang trên lưng.

‘Đúng chính xác những gì ông nghĩ là nó,’ người mới đến nói. Tôi không đến đây để hạ nhục hay khiêu khích một người đã trở thành một huyền thoại. Tôi đến đây chỉ đơn giản chứng tỏ rằng, sau tất cả những năm luyện tập, tôi đã có thể sử dụng để đạt đến trình độ toàn hảo.’

Tetsuya đã làm y như để lại tiếp tục việc làm của ông: ông ta vừa đang đặt những cái chân trên một cái bàn.

‘Một người đàn ông phục vụ như một tấm gương cho cả một thế hệ không thể lảng lạng biến mất như ông đã làm,’ người lạ mặt tiếp tục. ‘Tôi đã thực tập theo những gì ông đã dạy, tôi cố gắng để tôn trọng phương thức của cây cung, đường đi của mũi tên, tôi xứng đáng để được có ông nhìn tôi xạ tiễn. Nếu ông làm điều này, tôi sẽ bỏ đi và tôi sẽ chẳng bao giờ nói cho bất cứ ai biết nơi tôi đã tìm ra bậc thầy vĩ đại nhất của các bậc thầy.’

Người lạ mặt rút từ túi ông ta một cây cung dài làm từ tre đánh bóng, với một lần rảnh cựa phía dưới trung tâm. Ông ta vái xá trước Tetsuya, đi ra ngoài vườn và vái xá một lần nữa trước một nơi đặc biệt. Rồi thì ông ta rút ra một mũi tên gắn lông chim ưng, đứng với đôi chân vững chắc trên mặt đất, để có một tư thế mạnh mẽ cho bắn cung, và với một tay mang cây cung đến trước mặt ông ta, trong khi với tay kia đặt mũi tên vào vị trí.

Cậu bé lặng nhìn với lòng lẫn lộn vui sướng và ngạc nhiên. Tetsuya bây giờ ngưng làm việc và đang nhìn người lạ mặt với một ít tò mò.

Với mũi tên vừa vặn với dây cung, người lạ mặt đưa cây cung lên vừa đúng ngay giữa ngực. Ông ta đưa lên phía trên đầu, và khi ông ta hạ thấp chậm rãi đôi tay ông ta lần nữa, và bắt đầu kéo dây cung ra phía sau.

Đúng vào lúc mũi tên đang ở ngang mặt, cây cung được giương lên hoàn toàn. Một khoảnh khắc dường như đến tận cùng của thời gian, xạ thủ và cây cung duy trì một tư thế tĩnh lặng hoàn toàn. Cậu bé đang nhìn vị trí nơi mũi tên đang hướng đến, nhưng chẳng thấy gì cả.

Đột nhiên, bàn tay trên dây cung mở ra, và cánh tay bị kéo về phía sau, cây cung trên tay kia vẽ nên một vòng cung tuyệt đẹp, và mũi tên biến mất từ cảnh đó và chỉ xuất hiện lại trong một khoảng cách phía xa.

‘Hãy đi tìm nó,’ Tetsuya nói.

Cậu bé trở lại với mũi tên: nó xuyên qua một quả cherry mà cậu ta tìm thấy trên mặt đất, bốn mươi thước đằng xa.

Tetsuya vái chào người xạ thủ, và đi vào một góc của phòng làm việc, và cầm lên món gì đấy giống như một mảnh gỗ mỏng manh, uốn cong tinh xảo, được gói trong một giải da dài. Ông ta từ từ mở gói vải da và để lộ ra một cây cung tương tự như cây cung của người lạ mặt, ngoại trừ nó để cho thấy đã được sử dụng từ lâu về trước.

‘Tôi không có một mũi tên nào, vì thế thôi sẽ cần dùng một mũi tên của ông. Tôi sẽ làm như ông đã yêu cầu, nhưng ông sẽ phải giữ lời hứa mà ông đã nói, không bao giờ tiết lộ tên ngôi làng nơi tôi ở. Nếu có bất cứ một người nào hỏi

ông về tôi, hãy nói rằng, ông đã đến tận cùng của trái đất cố gắng để tìm kiếm tôi và cuối cùng đã học được, rằng, tôi đã bị một con rắn cắn và đã chết hai ngày sau đó.'

Người lạ mặt gật đầu và đưa cho Tetsuya một trong những mũi tên của ông.

Tựa một đầu của cây cung tre dài vào tường và ấn thật mạnh xuống, Tetsuya kéo căng dây cung. Rồi thì, không nói một lời, ông ta bước đi hướng về phía núi.

Người lạ mặt và cậu bé đi theo ông ta. Họ bước đi một giờ đồng hồ, cho đến khi gặp một lần nứt rộng giữa hai tảng đá qua nơi tuôn chảy một dòng sông dữ dội, mà chỉ có thể vượt qua phía bên kia bằng một cây cầu dây đã qua bao mùa mưa nắng và gần như đã đến thời điểm mục rã.

Hoàn toàn yên lặng, Tetsuya bước đến giữa cây cầu, đu đưa một cách đáng sợ; ông ta vái chào điều gì phía bên kia, chuẩn bị cung tên giống như người lạ mặt đã làm, đưa cung lên, để trở lại ngang với ngực và buông dây cung.

Cậu bé và người lạ mặt thấy một quả lê chín, khoảng hai mươi thước đằng xa, đã bị mũi tên xuyên qua.

Ông bắn xuyên một trái cherry, tôi bắn xuyên một quả lê,' Tetsuya nói, trở lại nơi an toàn của bờ đá. 'Trái cherry nhỏ hơn. Ông bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách bốn mươi thước, khoảng cách của tôi chỉ bằng phân nửa. Vì thế, ông có thể lặp lại điều tôi vừa làm. Đứng đó ở giữa cây cầu treo và làm như tôi đã làm.'

Kinh khủng, người lạ mặt hướng đến giữa cây cầu đu đưa mục nát, khiếp vía bởi vực thẳm thẳng đứng phía bên dưới chân ông ta. Ông ta biểu diễn cùng cử chỉ động tác của Tetsuya và bắn về phía cây lê nhưng mũi tên đã trượt qua khoảng không.

Khi trở lại bờ đá, ông ta nhột nhạt như xác chết.

Tetsuya nói rằng: “Ông có kỹ xảo, thái độ và tư thế chừng chạc. ‘Ông nắm được kỹ thuật tốt và ông đã điều khiển được cây cung, nhưng ông đã không thể điều khiển tâm tư ông. Ông biết làm thế nào để buông cung khi tất cả những tình thế đã thích hợp, nhưng nếu ông đang đứng trên một nơi gập ghềnh hiểm trở, ông không thể bắn trúng mục tiêu. Người xạ thủ không thể luôn luôn chọn chiến trường, vì thế hãy bắt đầu sự tập luyện của ông lần nữa và chuẩn bị cho những tình thế không thích hợp. Tiếp tục trong phương thức của cây cung, đường đi của mũi tên, vì nó là hành trình của cả cuộc đời, nhưng hãy nhớ rằng một phát tên chính xác tuyệt hảo là rất khó khăn từ một người xạ tiễn với sự bình yên trong tâm hồn.’

Người lạ mặt vái chào một lần nữa thật sâu, đặt lại cung tên của ông ta trong túi dài, mang chúng trên vai, và bước đi.

Trên đường trở về, cậu bé đắc chí hả hê.

‘Tetsuya, ông đã chỉ cho người ấy thấy! Ông là người tuyệt vời nhất!’

‘Chúng ta chẳng bao giờ nên phán đoán kẻ khác mà không trước nhất học hỏi để nghe và tôn trọng người khác. Người lạ mặt là một kẻ tốt; người ấy không hạ nhục tôi hay cố gắng để chứng tỏ ông ta giỏi hơn tôi, mặc dù ông ta có thể đã biểu lộ cảm giác ấy. Ông ta muốn biểu diễn nghệ thuật của ông ta và để nó được công nhận, mặc dù ông muốn gây ấn tượng rằng ông ấy đang thử thách tôi. Bên cạnh ấy, có đối diện sự thử thách không thể đoán trước là tất cả những gì của phương hướng của cây cung và đường đi của mũi tên, và đấy chính xác là những gì mà người lạ mặt cho phép tôi làm hôm nay.’

‘Người ấy nói ông là tuyệt nhất, và chính tôi cũng không biết ông là một bậc thầy

về bản cung. Thế thì tại sao ông lại làm việc như một người thợ mộc?’

‘Bởi vì phương hướng của cây cung vì mọi thứ, và ước mơ của tôi là để làm việc với gỗ. Bên cạnh ấy, một người cung thủ đi theo một phương thức không cần một cây cung hay một mũi tên hay một mục tiêu.’

‘Chẳng có gì hứng thú đã từng xảy ra trong làng này bao giờ, và bây giờ đột nhiên ở đây tôi đối diện với một bậc thầy của một nghệ thuật mà chẳng có ai quan tâm đến nó nữa,’ cậu bé nói, cặp mắt cậu sáng lên. ‘Điều gì là phương hướng của cây cung? Ông có thể dạy tôi chứ?’

‘Dạy nó thì không khó. Tôi có thể làm điều ấy trong một giờ đồng hồ, trong khi chúng ta đi bộ trở về làng. Điều khó khăn là sự thực hành nó hằng ngày, cho tới khi cậu đạt đến sự chính xác cần thiết.’

Đôi mắt của cậu bé dường như đang van xin Tetsuya nói “ừ”. Ông ta bước đi trong yên lặng gần mười lăm phút và khi ông ta nói lại, giọng của ông nghe như trẻ trung hơn.

‘Hôm nay tôi đã mãn nguyện. Tôi đã vinh danh đến người, mà nhiều năm về trước đã cứu mạng sống của tôi và, do bởi điều ấy, tôi sẽ dạy cậu tất cả những quy tắc cần thiết, nhưng tôi có thể làm hơn điều ấy. Nếu cậu thông hiểu những gì tôi nói với cậu, cậu có thể sử dụng những lời dạy ấy như cậu mong ước. Bây giờ, một vài phút trước đây, cậu gọi tôi là bậc thầy. Bậc thầy là gì? Tôi có thể nói là người ấy không phải là một người nào đấy dạy bảo điều gì ấy, nhưng đấy là người nào đấy làm cảm hứng cho người học trò làm những gì tuyệt vời nhất để khám phá một kiến thức mà đã sẵn có trong tâm thức của anh ta.’

Và khi họ đi xuống núi, Tetsuya giải thích phương hướng của cây cung.

PAULO COELHO

Câu chuyện của cây cung

Dịch giả: Tuệ Uyển

- 2 -

NHỮNG ĐỒNG MINH

Người cung thủ không chia sẻ với những người khác niềm hân hoan của cây cung và mũi tên không bao giờ biết chính phẩm chất và nhược điểm của nó.

Vì thế, trước khi bắt đầu bất cứ điều gì, hãy tìm ra những đồng minh của mình, những người thích thú với những việc mình đang làm.

Tôi không đang nói ‘hãy tìm ra những người cung thủ khác’. Tôi đang nói rằng: hãy tìm những người với những khả năng khác, bởi vì phương hướng của cây cung thì không khác với bất cứ cung cách nào khác mà nó đi với sự hăng hái nhiệt tình.

Đồng minh của mình sẽ không cần thiết là những loại người để mọi người ngưỡng vọng hay là những người khác nói rằng: ‘Chẳng có ai hơn được.’ Trái lại, họ là những người không sợ phạm phải sai lầm và, vì thế, những ai vấp phải lỗi lầm, điều mà tại sao việc làm của họ thường đi đến chỗ không được công nhận. Tuy thế, họ đúng là loại người chuyển hóa thế giới và sau nhiều sai lầm, họ tìm được cách để làm những việc mà có thể làm nên một sự khác biệt thật sự trong cộng đồng của họ.

Họ là những người không thể ngồi khoanh tay chờ đợi cho những sự việc xảy ra để quyết định thái độ nào nên chấp nhận; họ quyết định khi họ hành động, cảnh

giác sáng suốt rằng điều này có thể đem đến sự hiểm nguy cao độ.

Sống với những người như thế là quan trọng cho một cung thủ bởi vì anh ta cần nhận thức rằng trước khi đối diện với mục tiêu, anh ta phải trước nhất cảm thấy tự do thoải mái đủ để thay đổi phương hướng khi anh ta đưa cây cung lên trước ngực.

Khi anh ta mở bàn tay và buông dây cung, anh ta nên nói với chính mình rằng: “Khi tôi giương cung, tôi du hành qua một con đường dài. Bây giờ, tôi buông mũi tên này và biết rằng tôi nhận lấy những sự mạo hiểm cần thiết và đem đến sự tuyệt hảo của tôi.”

Người đồng minh tốt nhất là những ai không suy nghĩ giống như những người khác. Đây là tại sao khi chúng ta tìm những kẻ đồng hành với những ai chúng ta có thể chia sẻ sự nhiệt tình hăng hái của chúng ta về nghệ thuật bắn cung, tin tưởng sự trực giác của chúng ta và không để ý đến bất cứ điều gì khác mà những kẻ khác có thể nói đến. Người ta luôn luôn phán xét kẻ khác bằng sự đo lường với khuôn thước giới hạn của họ, và ý kiến của những người khác thì thường đầy dẫy những thành kiến và sợ hãi.

Hãy đến với tất cả những ai đầy luôn thể nghiệm, mạo hiểm, tổn thương và rồi lại tiếp tục mạo hiểm. Xa lánh những kẻ quả quyết những sự thật, những kẻ phê phán bình phẩm những ai không suy nghĩ giống như họ, người ta chẳng bao giờ một lần làm một hành động ngoại trừ họ chắc chắn là họ sẽ được tôn trọng vì hành động như thế, và họ thích những điều chắc chắn đến những điều nghi ngờ.

Hãy đến với những ai cởi mở và không sợ hãi bị khốn khổ: họ thấu hiểu rằng con người có thể chỉ thử thách một lần họ bắt đầu nhìn ở những gì những thành viên của họ đang làm, không phải để phán xét họ, nhưng để gọi thán phục vì sự cống hiến và can trường của họ.

Chúng ta có thể nghĩ rằng nghệ thuật bắn cung sẽ không có gì thích thú đến một người thợ làm bánh hay một nông dân, nhưng tôi có thể cam đoan với cậu rằng họ sẽ giới thiệu bất cứ điều gì họ thấy trong những gì họ làm.

Chúng ta cũng sẽ làm giống như thế: chúng ta sẽ học những điều hay đẹp ở người thợ làm bánh, cách xử dụng đôi tay chúng ta và làm thế nào để có một sự pha trộn, nhào nặn các thành phần của công thức làm bánh cho đúng mức. Chúng ta sẽ học từ những nông dân để có sự kiên nhẫn, để làm việc cần cù, để tôn trọng mùa màng thời tiết và không chửi gió mắng mưa, nguyên rửa giông bão, bởi vì điều ấy chỉ tốn thời gian.

Hãy đến với những ai mềm mại như gỗ của cây cung và những ai thấu hiểu những dấu hiệu chỉ dẫn màu nhiệm trên đường đi. Họ là những người không do dự ngập ngừng để thay đổi phương hướng khi họ gặp phải những chướng ngại không thể vượt qua, hay khi họ thấy một cơ hội tốt hơn.

Họ có những phẩm chất của nước: chảy quanh những tảng đá, tiếp nhận chiều hướng của dòng sông, đôi khi thu mình trong những hồ ao cho đến khi lòng chúng được chứa đầy để tràn đi, và chúng có thể tiếp tục con đường của chúng, bởi vì nước chẳng bao giờ quên rằng biển cả đại dương là nơi chốn và sớm hay muộn gì chúng cũng phải đến.

Hãy đến với những ai chẳng bao giờ nói rằng: 'Đúng, đấy là nó, tôi sẽ không đi xa hơn nữa,' bởi vì chắc chắn như mùa xuân tiếp theo mùa đông, không có điều gì chấm dứt; sau khi đạt đến mục tiêu, chúng ta phải bắt đầu lại, luôn luôn xử dụng mọi thứ mà chúng ta đã học được trên bước đường của cuộc sống.

Hãy đến với những ai hoạt động với lòng nhiệt tình hăng hái, và bởi vì bạn có thể hữu ích cho họ như họ đối với bạn, hãy cố gắng để thông hiểu những phương pháp cùng dụng cụ của họ và làm thế nào để những kỹ xảo của họ được cải thiện.

Do thế, thời điểm đã đến, để gặt cây cung, mũi tên, mục tiêu, và phương thức cùng con đường của bạn.

CÂY CUNG

Cây cung là cuộc sống: cội nguồn của tất cả những năng lực.

Mũi tên sẽ bay đi một ngày nào đấy.

Mục tiêu là con đường dài phía trước.

Nhưng cây cung sẽ ở lại với bạn, và bạn phải biết quán sát sau lưng nó. Nó đòi hỏi những thời điểm không hoạt động – một cây cung luôn luôn là vũ lực và dốc hết sức lực nên có thể đánh mất sức mạnh của nó. Vì thế, hãy cho phép nó có thời gian để ngơi nghỉ, để khôi phục lại sự ổn định vững chắc của nó; thế thì, khi bạn giương dây cung, cây cung sẽ mãn nguyện, với tất cả sức mạnh nguyên vẹn vốn có của nó.

Cây cung không có lương tâm cũng không có linh tính: nó là một sự nổi dãi của cánh tay và khát vọng của người cung thủ. Nó có thể phục vụ để giết chóc hay để thiến định. Vì thế, hãy luôn luôn rõ rệt và trong sáng trong ý định của bạn.

Cây cung thì mềm mại, uyển chuyển, nhưng có giới hạn của nó. Giương cung quá tiềm lực của nó sẽ làm gãy cung hay làm kiệt lực cánh tay cầm nó. Do vậy, hãy cố gắng để sống hòa hiệp cũng như điều độ với khí cụ của bạn và không bao giờ đòi hỏi những gì quá mức khả năng mà nó có thể cống hiến.

Cây cung ngơi nghỉ hay nằm trên tay người cung thủ, nhưng cánh tay chỉ đơn thuần là nơi mà tất cả những cơ bắp của cơ thể, tất cả những ý định của người

cung thủ, và tất cả nỗ lực của bắn cung là tập trung. Vì thế, để duy trì tư thế lịch lãm trong khi giương cung, hãy chắc chắn là mỗi bộ phận chỉ làm những gì cần thiết và chớ phung phí năng lượng của bạn.

Bằng cách ấy, bạn sẽ có thể bắn nhiều mũi tên mà không mệt mỏi.

Để thấu hiểu cây cung của bạn, nó phải trở thành một bộ phận của cánh tay bạn và là sự nối dài tư tưởng của bạn.

MŨI TÊN

Mũi tên là ý chí.

Nó là sự kết hợp sức mạnh của cây cung với trung tâm của mục tiêu.

Ý chí phải trong suốt như pha lê, ngay thẳng và cân bằng. Một khi mũi tên là cung, nó sẽ không trở lại, vì thế thả làm gián đoạn một cú bắn, bởi vì những động lực hướng tới nó thì không đủ chính xác và đúng đắn, hơn là hành động một cách thiếu cẩn trọng, đơn giản bởi vì cây cung đã được giương hoàn toàn và mục tiêu đang chờ đợi.

Nhưng đừng bao giờ kìm lại việc bắn mũi tên nếu tất cả sự tê liệt bạn là sự sợ hãi việc làm nên một sai sót. Nếu bạn đã làm những động tác đúng, mở tay ra và buông dây cung. Ngay cả nếu mũi tên không trúng mục tiêu, bạn sẽ học làm thế nào để cải tiến sự nhắm đến mục tiêu của bạn trong lần tới.

Nếu bạn chẳng bao giờ liều lĩnh, bạn sẽ không bao giờ biết những gì cần thiết để thay đổi và cải tiến.

Mỗi mũi tên bắn đi để lại một kinh nghiệm trong tim bạn, và tổng cộng những

kinh nghiệm ấy sẽ làm cho bạn bắn cung ngày càng tốt hơn.

MỤC TIÊU

Mục tiêu là đối tượng cần được đạt đến.

Nó được chọn bởi người cung thủ và mặc dù nó là một quãng đường dài, chúng ta không thể phàn nàn nó khi chúng ta bắn không trúng mục tiêu. Trong điều này nằm trên điều xinh đẹp của phương cách của cây cung: bạn có thể chẳng bao giờ bào chữa cho chính mình bằng cách nói rằng đối thủ thì mạnh hơn bạn.

Bạn là người đã chọn mục tiêu và bạn chịu trách nhiệm vì nó.

Mục tiêu có thể lớn hơn, nhỏ hơn, phía phải hay phía trái, nhưng bạn phải luôn luôn đứng trước nó, tôn trọng nó và mang nó gần hơn trong thâm tâm. Chỉ khi nào nó ở tại đầu mũi tên thì bạn mới nên buông dây cung.

Nếu bạn nghĩ mục tiêu như kẻ thù, bạn có thể bắn trúng mục tiêu một cách thiện xạ, nhưng bạn sẽ không nâng cao bất cứ điều gì trong lòng bạn. Bạn sẽ đi qua cuộc đời cố gắng duy nhất để đặt một mũi tên trong trung tâm của một mảnh giấy hay gỗ, điều thật sự không có điểm nào, hay mục tiêu vô hình trên bia ngắm cũng vô hình. Và khi bạn bên cạnh cùng với những người khác, bạn sẽ dành thời gian của bạn phàn nàn rằng bạn chưa bao giờ làm bất cứ điều gì thích thú.

Đây là tại sao bạn phải chọn một mục tiêu cho bạn, hành động tích cực nhất để đạt mục tiêu, và luôn luôn quan tâm nó với sự tôn trọng chân giá trị; bạn cần biết nó ý nghĩa là gì và năng nổ, rèn luyện cùng trực giác ít nhiều thế nào được yêu cầu cho phần của bạn.

Khi bạn nhìn vào mục tiêu, đừng tập trung vào nó mà thôi, nhưng trên mọi thứ xảy ra chung quanh nó, bởi vì mũi tên, khi nó được bắn đi, nó sẽ bị ảnh hưởng bởi những nhân tố như gió, sức nặng, và khoảng cách nếu bạn không lường chúng, bạn sẽ thất bại.

Bạn phải hiểu mục tiêu. Bạn cần hỏi bạn luôn luôn rằng: “Nếu mình là mục tiêu, mình sẽ ở chỗ nào? Nó muốn được bắn trúng như thế nào, để cho người bắn cung một niềm danh dự mà người ấy đáng được hưởng?”

Mục tiêu chỉ tồn tại nếu người bắn cung tồn tại. Những gì minh chứng cho sự hiện diện của nó là khát vọng của người bắn cung để bắn trúng nó, bằng khác đi nó chỉ đơn thuần là một mục tiêu vô tri giác nhạt nhẽo, một mảnh giấy hay gỗ tầm thường vô nghĩa.

Đúng như mũi tên tìm mục tiêu, vì mục tiêu cũng tìm mũi tên, bởi vì mũi tên đã cho ý nghĩa cho sự hiện diện của nó; nó không là chỉ là một mảnh giấy đơn thuần nữa; đối với người bắn cung, nó là trung tâm của vũ trụ.

TỰ THỂ

Một khi bạn đã hiểu cây cung, mũi tên và mục tiêu, bạn phải có sự trầm tĩnh và tao nhã cần thiết để học cách bắn cung như thế nào.

Sự trầm tĩnh đến từ trái tim. Mặc dù trái tim thường bị thiên lệch bởi những tư tưởng mong lung, nó biết rằng – qua một tư thế đúng – nó sẽ có thể hành động một cách tốt nhất.

Sự tao nhã lịch lãm cừ khôi không là những gì hời hợt cạn cợt, nhưng là cung cách mà người ấy có thể làm để vinh danh đến đời sống và việc làm của mình.

Nếu bạn thỉnh thoảng thấy tư thế không thoải mái, đừng nghĩ nó là sai hay giả tạo; nó là thực tế bởi vì nó thì khó khăn.

Nó cho phép mục tiêu cảm thấy vinh dự bởi chân giá trị của người bắn cung.

Sự lịch lãm tao nhã cừ khôi không là tư thế thoải mái nhất, nhưng nó là tư thế tuyệt nhất nếu cú bắn được toàn hảo.

Sự cừ khôi được đạt đến khi mọi thứ thừa thãi được loại bỏ, và người bắn cung khám phá ra tính đơn giản và tập trung; tư thế giản dị hơn và càng điềm tĩnh hơn, thì càng đẹp hơn.

Tuyệt đáng yêu bởi vì nó chỉ có một màu, biển cả đáng yêu bởi vì nó xuất hiện là một bề mặt hoàn toàn bằng phẳng, nhưng cả biển và tuyết thì sâu sắc và biết những phẩm chất của chính nó.

CÀM MŨI TÊN NHƯ THẾ NÀO

Đề giữ mũi tên liền lữ với mục tiêu của chính bạn.

Bạn phải nhìn suốt chiều dài của mũi tên, kiểm soát những sợi lông điều khiển hướng bay của nó ở đúng vị trí, và chắc chắn mũi tên là sắc bén.

Bảo đảm rằng nó thẳng và nó không bị bẻ cong hay hư hại bởi lần bắn trước đây.

Trong sự mộc mạc và nhẹ nhàng của nó, mũi tên có thể xuất hiện mong manh, nhưng sức mạnh của người bắn cung có nghĩa nó có thể mang năng lượng của thân thể và tâm tư người bắn một con đường dài.

Huyền thoại của nó là một mũi tên một lần đánh đắm một chiếc thuyền, bởi vì người bắn cung biết nơi nào gỗ mong manh nhất và thế là nó tạo nên một lỗ hổng cho phép nước tuồn một cách im lặng vào lỗ ấy, vì vậy làm tan vỡ đe dọa của những ai muốn xâm chiếm ngôi làng của ông ta.

Mũi tên là ý định rời khỏi tay người bắn cung và cắm vào mục tiêu, là thế đấy, nó tự do trong đường bay của nó và sẽ theo hướng đã được chọn cho nó khi nó được thả ra.

Nó sẽ bị ảnh hưởng của gió và bởi lực hấp dẫn, nhưng đấy là phần của hướng bay mũi tên; một chiếc lá không ngừng là chiếc lá chỉ bởi vì một cơn bão kếp nó ra khỏi cành cây.

Ý định của một người nên là toàn hảo, thẳng thắn, bén nhọn, vững vàng, và chính xác. Không ai có thể làm nó ngừng lại khi nó xuyên qua không gian chia cách nó với mục tiêu.

NĂM GIỮ CÂY CUNG

Hãy giữ sự trầm tĩnh và thở sâu.

Mỗi thời khắc sẽ được chú ý bởi những đồng minh của bạn, họ sẽ giúp đỡ nếu bạn cần.

Nhưng đừng quên rằng đối thủ của bạn cũng đang theo dõi bạn, và hẳn ta biết sự khác nhau giữa cánh tay vững vàng và cánh tay không vững vàng: vì thế, nếu bạn căng thẳng, nên thở sâu, bởi vì điều ấy sẽ giúp bạn tập trung ở mỗi giai đoạn.

Ở thời khắc khi lấy cung lên và đặt vào vị trí - một cách lịch lãm – trước thân thể

bạn, hãy cố gắng tỉnh táo trong tâm thức bạn từng giai đoạn nó sẽ đưa đến sự chuẩn bị cho mũi bắn ấy.

Nhưng làm điều này mà không căng thẳng, bởi vì không thể giữ tất cả nhưng quy tắc trong đầu bạn; với một tâm tư tĩnh lặng, khi bạn ôn lại từng giai đoạn, bạn sẽ thấy một lần nữa tất cả những thời điểm khó khăn và làm thế nào để vượt thắng chúng.

Điều này sẽ cho bạn sự tin tưởng và cánh tay bạn không run nữa.

GIƯƠNG DÂY CUNG NHƯ THẾ NÀO

Cây cung là một nhạc khí, và âm thanh của nó được biểu lộ từ dây cung.

Dây cung là một vật lớn, nhưng mũi tên chỉ chạm vào một điểm trên nó, và tất cả những kiến thức cùng kinh nghiệm của cung thủ nên tập trung vào một điểm nhỏ bé ấy.

Nếu người bắn cung nghiêng nhẹ bên phải hay bên trái, nếu điểm ấy là ở trên hay ở dưới đường đi của cú bắn, ông ta không bao giờ bắn trúng mục tiêu.

Vì thế, khi bạn giương cung, hãy giống như một nhạc công xử dụng nhạc khí.

Trong âm nhạc, thời gian thì quan trọng hơn không gian; một tập hợp những nốt nhạc trên giấy không có nghĩa gì cả, nhưng nhạc công hay người có thể đọc những gì được viết ở đấy có thể chuyển biến những dòng nốt ấy thành âm thanh và nhịp điệu.

Giống như người xạ thủ minh chứng sự hiện diện của mục tiêu, vì thế mũi tên chứng minh sự hiện diện của cây cung: bạn có thể vút một mũi tên với cánh tay

của bạn, nhưng cây cung không có một mũi tên thì không dùng vào việc gì được.

Vì thế, khi mở cánh tay bạn ra, đừng tự nghĩ như bạn kéo cung. Hãy nghĩ về mũi tên như một trung tâm tĩnh lặng và bạn đang cố gắng để mang phần cuối của cây cung và dây cung gần lại với nhau.

Chạm vào dây cung một cách lịch lãm; yêu cầu sự hợp tác của nó.

NHÌN VÀO MỤC TIÊU NHƯ THẾ NÀO

Nhiều nhà bắn cung phàn nàn rằng, mặc dù đã thực tập nghệ thuật bắn cung đã nhiều năm, họ vẫn cảm thấy trái tim họ đập một cách bắn khoắn, cánh tay họ run rẩy và ý định của họ thất bại.

Họ cần hiểu rằng một cây cung hay một mũi tên không thể thay đổi gì, nhưng nghệ thuật bắn cung làm cho sai sót của chúng ta rõ ràng hơn.

Một ngày nào đấy khi bạn chẳng còn yêu đời nữa, ý định của bạn sẽ rối loạn, và khó khăn.

Bạn sẽ thấy rằng bạn thiếu một sức mạnh để kéo giây cung hoàn toàn, rằng bạn không thể làm cho cây cung uốn cong như nó phải là.

Và khi bạn thấy rằng ý định của bạn thì nghèo nàn ở buổi sáng ấy, bạn sẽ cố gắng để tìm hiểu nguyên nhân nào đã làm nên tính mơ hồ như thế; điều này có nghĩa là bạn đối diện với vấn đề đang làm khó khăn cho bạn, cho đến lúc ấy, nó vẫn còn ẩn nấp.

Chiều hướng ngược lại cũng có thể xảy ra: mục tiêu của bạn là đúng đắn chân

thật, dây cung rung lên như một nhạc khí, những con chim đang hót vang chung quanh. Rồi thì bạn nhận ra rằng bạn đang hành động một cách tuyệt nhất.

Mặc dù thế, đừng cho phép bạn bị lôi cuốn bởi kết quả mà bạn đã bắn trong buổi sáng, cho dù nó xấu hay tốt. Còn rất nhiều ngày phía trước, và mỗi mũi tên là một đời sống trong chính nó.

Hãy dùng những thời khắc bất hạnh, rủi ro, thất bại để khám phá những gì làm bạn giao động. Hãy lấy những thời điểm hạnh phúc, may mắn, thành công để tìm ra con đường của bạn đến sự an bình nội tại.

Nhưng đừng rút lui cả sự sợ hãi hay mừng vui: con đường của một cây cung không có chấm dứt.

THỜI KHẮC CHO TÊN LÀ CUNG

Có hai loại buông tên.

Trước tiên là cú bắn với một sự chính xác tuyệt hảo, nhưng không có bất cứ một tâm linh nào. Trong trường hợp này, mặc dù người bắn cung có có một sự tinh thông tuyệt vời về kỹ thuật, ông ta đã tập trung duy nhất trên mục tiêu và do bởi điều này ông ta không tiến hóa, ông ta trở nên chai cứng, nhát nhéo, ông ta không tìm được cách để lớn lên, và, một ngày nào đấy, ông ta sẽ từ bỏ phương cách của cung tên bởi vì ông ta thấy rằng mọi thứ đã trở nên đơn thuần như thói quen thường ngày.

Thứ hai là cú bắn mà người ấy hành động với tâm linh. Khi mục tiêu của người bắn cung được chuyển biến trong đường bay của mũi tên, tay của ông ta mở ra vào đúng thời điểm, âm thanh của dây cung như tiếng chim kêu, và động tác bắn cung là điều gì trên một khoảng cách kích thích, khuấy động, gợi hứng-ngược

đòi đúng mức- một sự trở lại và hòa nhập vào chính mình.

Bạn biết nỗ lực nó cần để giương cung, để thở một cách đúng đắn, để tập trung vào mục tiêu, để được trong sáng ý định của bạn, để duy trì tư thế lịch lãm, để tôn trọng mục tiêu, nhưng bạn cũng cần hiểu rằng không có điều gì trên thế giới này ở lại với chúng ta dài lâu: tại một thời điểm cho phép, bạn sẽ phải buông tay và cho phép ý định của bạn theo nhân duyên, theo điều kiện, theo ước mơ, theo định ước, hay theo định mệnh của nó.

Vì thế, mũi tên phải lìa cung, cho dù bạn yêu tất cả những bước đã hướng bạn đến tư thế lịch lãm, và ý định đúng đắn bao nhiêu; và cho dù bạn đã cảm hứng những cánh lông, mũi tên, sự bén nhọn của nó bao nhiêu.

Tuy nhiên, nó không thể lìa cung trước khi người bắn cung sẵn sàng để bắn, bởi vì sự bay của nó sẽ là quá vội. Nó không thể lìa cung sau khi tư thế và tập trung chính xác đã được đạt đến bởi vì thân thể sẽ không thể chịu đựng tác động và cánh tay sẽ bắt đầu rung lên.

Nó phải lìa cung tại thời điểm khi cây cung, người bắn và mục tiêu ở tại cùng một điểm trong vũ trụ: đây được gọi là sự cảm hứng.

chuyện của cây cung

Dịch giả: Tuệ Uyển

- KẾT -

BÀI HỌC THUỘC LÒNG

Động tác là hiện thân của động từ, đây là, một hành động biểu lộ của một tư tưởng.

Một điệu bộ nhỏ nhoi sẽ phản bội chúng ta, vì thế chúng ta phải xóa đi mọi thứ, hãy nghĩ về những chi tiết, hãy học kỹ thuật trong một phương pháp như thế nào để nó trở thành trực giác. Trực giác chẳng có liên hệ gì với sự lặp lại sáo mòn, nhưng là một trạng thái của tâm thức vượt tầm kỹ thuật.

Do vậy, sau khi luyện tập thật nhuần nhuyễn, chúng ta không còn suy nghĩ về những thời khắc cần thiết, chúng trở thành bộ phận tồn tại của chính chúng ta. Những để cho điều này xảy ra, bạn phải thực tập lặp đi lặp lại.

Và nếu nó chưa đủ, bạn phải lặp lại lặp đi việc thực tập.

Hãy nhìn kỹ năng của thợ rèn làm việc với sắt thép. Đối với con mắt không rèn luyện, anh ta chỉ đơn thuần lặp lại những nhát búa giống nhau.

Nhưng những ai biết đường hướng của cung tên, biết rằng mỗi lần đưa búa lên và đem nó xuống, cường độ của nhát búa khác nhau. Cánh tay lặp lại cùng động tác, nhưng khi nó tiến đến kim loại, nó hiểu rằng nó phải chạm với sức mạnh nhiều hơn hay ít hơn.

Vì vậy nó là sự lặp lại, mặc dù nó có thể xuất hiện là những việc giống nhau, nhưng nó luôn luôn khác nhau.

Hãy nhìn cái cối xay gió. Đối với ai đấy thoáng nhìn qua cánh quạt của nó chỉ một lần, chúng dường như đang di chuyển cùng một vận tốc, lặp lại cùng động tác.

Nhưng đối với những ai quen thuộc với cối xay gió biết rằng chúng bị điều khiển bởi gió và thay đổi phương hướng khi cần thiết.

Cánh tay người thợ quay búa lò rèn được rèn luyện bằng sự lặp lại tư thế nện búa hàng nghìn lần. Những cánh quạt của máy xay gió chuyển động nhanh khi gió thổi mạnh và vì thế bảo đảm rằng cơ cấu của nó chuyển vận nhịp nhàng.

Người bắn cung cho phép nhiều mũi tên bay xa hơn mục tiêu, bởi vì ông ta biết rằng ông sẽ chỉ học sự quan trọng của cây cung, tư thế, dây cung và mục tiêu bằng sự lặp đi lặp lại động tác của ông ta hàng nghìn lần bằng sự không sợ hãi mắc phải những sai sót.

Và những người đồng minh thật sự của ông không bao giờ chỉ trích ông ta bởi vì họ biết rằng thực tập là cần thiết, đây là phương thức duy nhất để ông ta có thể hoàn thiện năng khiếu của ông ta, nhát búa của ông ta.

Và rồi thì đến thời điểm khi ông ta không còn suy nghĩ về những gì ông ta đang làm. Từ lúc ấy trở đi, người bắn cung trở thành cây cung của ông ta, mũi tên của ông ta, và mục tiêu của ông ta.

LÀM THẾ NÀO QUẢN SÁT ĐƯỜNG BAY CỦA MŨI TÊN

Một khi mũi tên đã được bắn đi, không có gì hơn nữa cho người bắn cung có thể làm, ngoại trừ theo dõi hướng đi của nó đến mục tiêu. Từ lúc ấy, áp lực đòi hỏi để bắn mũi tên chẳng còn lý do gì để tồn tại.

Bàn tay đã buông dây cung là bị đẩy lùi lại, bàn tay giữ cây cung di chuyển về phía trước, người bắn cung bị buộc phải mở rộng cánh tay và đối diện, ngực phoir ra và với một trái tim chân thành, cái nhìn chăm chăm vào đồng minh cũng

như đối thủ.

Nếu ông ta đã thực tập đầy đủ, nếu ông ta đã điều khiển để phát triển năng khiếu, nếu ông ta đã duy trì tư thế lịch lãm và tập trung xuyên qua toàn bộ tiến trình của bắn mũi tên, ông ta sẽ, tại thời điểm ấy, cảm thấy sự hiện diện của vũ trụ và sẽ thấy rằng hành động của ông ta là đúng đắn và xứng đáng.

Kỹ thuật cho phép cả hai tay được sẵn sàng, hơi thở được chính xác, cặp mắt được rèn luyện trên mục tiêu được toàn hảo. Bất cứ ai đi qua gần bên và thấy người bắn cung với cánh tay ông ta mở ra, mắt ông ta theo mũi tên, sẽ nghĩ là không có gì đang xảy ra. Nhưng đồng đội của ông ta biết rằng tâm thức của người làm nên cú bắn đã thay đổi không gian cũng như chiều kích, bây giờ nó tác động đến toàn thể vũ trụ; tâm thức tiếp tục hoạt động, học hỏi tất cả những việc tích cực về cú bắn ấy, điều chỉnh những sai sót có thể, chấp nhận những phẩm chất tốt của nó, và chờ đợi để thấy mục tiêu đáp ứng thế nào khi nó bị bắn trúng.

Khi người bắn cung giương cung, ông ta có thể thấy toàn thể giới trong cây cung ông ta.

Khi ông ta theo dõi đường bay của mũi tên, thế giới ấy vươn lên gần ông ta hơn, vuốt ve và cho ông ta một cảm giác toàn hảo của một nhiệm vụ viên mãn.

Mỗi mũi tên bay một cách khác nhau. Chúng ta có thể bắn một nghìn mũi tên và mỗi mũi tên sẽ đi theo một hướng bay khác nhau: đây là đường lối của cây cung.

NGƯỜI BẮN CUNG, KHÔNG CÓ TÊN, KHÔNG CÓ MỤC TIÊU

Người bắn cung học rằng khi ông ta quên đi tất cả những luật lệ của đường lối

của cây cung và đi đến hành động hoàn toàn trên năng khiếu. Mặc dù, để có thể quên đi những luật lệ quy tắc, cần thiết để tôn trọng chúng và để biết chúng.

Khi ông ta đạt đến trình độ này, ông ta không còn cần đến khí cụ đã giúp ông ta học tập. Ông ta không còn cần cây cung hay mũi tên hay mục tiêu, bởi vì con đường (phương thức) quan trọng hơn sự vật mà lần đầu tiên đã đặt để ông ta trên con đường ấy (phương thức).

Cũng giống như thế, môn đồ học đạo để đạt đến mức độ khi mình tự do với những mẫu tự đơn lẻ và bắt đầu để tạo nên những từ ngữ.

Tuy thế, nếu những từ ngữ được hoạt động cùng nhau, chúng sẽ chẳng làm nên ý nghĩa gì cả hay sẽ tạo nên sự hiểu biết cực kỳ khó khăn; ở đây phải là những không gian giữa những từ ngữ.

Giữa những hành động này và hành động kế tiếp, người cung thủ nhớ mọi thứ ông ta đã làm, ông nói với đồng đội, ông ta nghỉ ngơi và được bao hàm như những sự kiện sống động.

Phương thức của cung tên là phương thức của vui tươi, năng nổ, của sự toàn hảo và lỗi lầm, của kỹ thuật và năng khiếu.

Nhưng chúng ta chỉ học điều này nếu chúng ta giữ gìn những cú bắn những mũi tên của chúng ta.

Khi Tetsuya dừng nói chuyện, họ đã đến xưởng mộc.

‘Cảm ơn cho sự đồng hành của cậu bé,’ ông ta nói với cậu nhỏ.

Nhưng cậu bé không rời.

‘Làm thế nào tôi biết tôi đang làm việc gì ấy đúng? Làm thế nào tôi chắc là đôi mắt tôi đang tập trung, rằng tư thế của tôi là lịch lãm, rằng tôi đang giữ cây cung một cách đúng đắn?’

‘Bằng mắt bậc thầy hoàn hảo luôn luôn bên cạnh cậu và hãy làm mọi thứ để tôn kính vị thầy và để tôn vinh những lời dạy của thầy. Vị thầy này, người mà nhiều gọi đấng thiêng liêng, Tạo Hóa, Ngọc Hoàng, Thượng đế, trời, mặc dù một số gọi là ‘thể tính’ hay ‘tính bản nhiên’ và những người khác gọi là ‘thiên tư’, luôn luôn theo dõi chúng ta. Ngài xứng đáng là bậc tuyệt hảo.

‘Cũng hãy nhớ những đồng minh của cậu: cậu phải hỗ trợ họ, bởi vì họ sẽ giúp cậu tại những thời điểm khi cậu cần giúp đỡ. Hãy cố gắng phát triển tặng phẩm tử tế ân cần yêu thương: món quà này sẽ cho phép cậu luôn luôn bình an trong tâm hồn, trong trái tim, trong tư tưởng. Nhưng, trên tất cả, đừng bao giờ quên những gì tôi đã nói với cậu có thể là những từ ngữ của cảm hứng, nhưng chúng sẽ chỉ có ý nghĩa nếu cậu tự trải qua kinh nghiệm với chúng.

Tetsuya cầm tay cậu bé và nói lời giả biệt, những cậu bé nói:

‘Một việc nữa, thế ông học bắn cung như thế nào?’

Tetsuya nghĩ trong một thoáng: nó có giá trị không để kể một câu chuyện? Vì đây là một ngày đặc biệt, ông ta mở cửa xưởng mộc và nói:

‘Tôi sẽ pha trà, và tôi sẽ kể cho cậu chuyện ấy, nhưng cậu phải hứa một điều giống như tôi đã làm với người lạ mặt kia - không bao giờ kể lại cho bất cứ người nào về thiện nghệ của tôi như một người cung thủ.’

Ông ta đi vào, khơi đèn lên, gói cây cung lại trong một mảnh da dài và đặt nó ngoài tầm mắt. Nếu bất cứ người nào trượt chân lên nó, họ sẽ nghĩ nó chỉ là

một thanh tre. Ông ta đi vào nhà bếp, pha trà, ngồi xuống với cậu bé và bắt đầu câu chuyện của ông.

CÂU CHUYỆN CỦA TETSUYA

Tôi đã làm việc cho một nhà đại quý tộc trong vùng; tôi chăm sóc cho đàn ngựa của ông ta. Nhưng bởi vì chủ nhân của tôi luôn luôn du lịch, tôi có không biết bao nhiêu thời gian rảnh, và thế là tôi quyết dành thời gian của tôi cho những gì tôi nghĩ là một lý do thực sự cho đời sống của mình: chè rượu và sắc dục.

Một ngày nọ, sau vài đêm không ngủ, tôi cảm thấy chóng mặt và ngã quỵ ở giữa một vùng hẻo lánh cách xa mọi thôn xóm. Tôi nghĩ là tôi sẽ chết và chẳng còn hy vọng gì nữa. Tuy thế, một người đàn ông mà tôi chưa hề gặp trước đây đi ngang đoạn đường ấy; ông ta giúp đỡ tôi và đem tôi về nhà ông ấy - một vùng xa nơi đây – ông ta săn sóc nuôi dưỡng tôi hồi phục sức khỏe những tháng tiếp theo.

Trong thời gian hồi phục, tôi thường thấy ông ta đi ra ngoài với cung và tên của ông ta.

Khi sức khỏe tôi khá hơn, tôi yêu cầu ông ta dạy tôi nghệ thuật bắn cung; điều ấy thích thú hơn nhiều đối với việc trông nom đàn ngựa. Ông ta nói với tôi rằng cái chết của tôi đã đến gần hơn để đối diện với nó, và điều ấy tôi không bao giờ quên được. Nó chỉ hai bước nữa mà thôi, vì tôi đã làm tổn thương quá lớn đến thân thể mình.

Nếu tôi muốn học, nó sẽ chỉ là để tránh cái chết đến với tôi. Người ấy trong một vùng đất xa xôi, bên bờ một đại dương, đã dạy ông ta rằng có thể tránh cho một số thời gian trên con đường đưa đến vách đứng hiểm nguy khó tránh của cái chết. Nhưng trong trường hợp của tôi, suốt quãng đời còn lại, tôi cần cảnh giác

rằng tôi đã bước đi dọc theo trên bờ vực thẳm này và có thể rơi xuống đó bất cứ lúc nào.

Ông ta dạy tôi về phương hướng của cây cung. Ông ta giới thiệu tôi đến những đồng bạn của ông ta, ông ta cho tôi dự vào những cuộc tranh tài, và chẳng bao lâu tên tuổi của tôi đã lan đi khắp vùng.

Khi ông ta thấy rằng tôi đã học đầy đủ, ông ta lấy lại những mũi tên và mục tiêu của tôi, chỉ để cho tôi cây cung như một vật kỷ niệm. Ông ta nói tôi hãy dùng những lời dạy của ông ta để làm những việc đã làm tràn ngập trong tôi với sự hăng hái nhiệt tình.

Tôi nói rằng việc mà tôi thích nhất là thợ mộc. Ông ta chúc phúc cho tôi và yêu cầu tôi rời khỏi nơi ấy và dâng hiến đời mình cho những gì mình thích thú hoạt động nhất trước khi tên tuổi của một cung thủ cuối cùng phá hư tôi, hay đưa tôi trở về với đời sống cũ.

Mỗi giây phút từ lúc ấy đã là một cuộc chiến đấu chống lại những thói hư tật xấu truy lạc và chống lại sự tự thương mình, sự ái ngã.

Tôi cần duy trì tập trung và tĩnh lặng, làm việc và lựa chọn làm những gì mình yêu mến, và chẳng bao giờ bám níu với giây phút hiện tại, bởi vì sự chết thì vẫn rất gần, vực thẳm là đó bên cạnh tôi, và tôi đang bước đi trên bờ vực.

Tetsuya không nói rằng sự chết thì luôn luôn gần bên cạnh tất cả những sự sống; cậu bé vẫn rất còn trẻ và không cần thiết để cậu ta nghĩ về những việc như vậy.

Tetsuya không nói rằng đường lối của cây cung có hiện diện trong mỗi hành động của con người hay không.

Ông ta chỉ chúc phúc đơn thuần cho cậu bé, đúng như ông đã được chúc phúc bao năm về trước, và yêu cầu cậu ta rời khỏi, bởi vì nó đã là một ngày dài, và ông ta cần phải ngủ.

Hết

ACKNOWLEDGMENTS

- Eugen Herigel, for his book Zen in the Art of Archery. (Ed. Pensamento)
- Pamela Hartigan, Managing Director of the Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, for describing the qualities of allies.
- Dan and Jackie DeProspero, for their book about Onuma-san, Kyudo. (Budo Editions, France)
- Carlos Castaneda, for his description of the encounter between death and the nagual Elias.

Tuệ Uyển chuyển ngữ

15-01-2009

Hết

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 18 tháng 1 năm 2009